Ч. 180. Субота 27 (14) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмiнiстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З наймолодшої Австро-Угорщини. — Чорногорскі торжества. — Справа кретийска. — Анексия Кореї. — Революцийний рух в Індиї.

В наймолодшій Австро-Угорщині, чи радше єї столици Сараєві, щось попсувало ся, коли правительство розвязало раду громадску, установило правительственного комісаря і розписало нові вибори. Подумаймо собі, щоби то мусіло бути, як би таке стало ся у нас у Львові! Безперечно нечувана подія. Ся подія в Сараєві має підклад політичний. Дня 6 червня зложили були бурмістр Есад Кульович і всі члени ради громадскої магометаньского віроісповіданя свої мандати а ще на кілька місяців перед тим радні сербскої народности зложили були свої достоіньства і так рада громадска не могла вже нічого ухвалювати. Наконець ще й католицкі радні подали ся до димісиї, хотячи тим запротестувати против того, що правительство не позволило католицким послам представити ся Цісареви яко партия хорватска. І ось виходить шило з мішка: мосліжскі посли заявили, що не хотять вислугувати ся правительству, коли оно їх партию при виборах не піддержало.

Столиця Чорногори обходить ювилей свого князя з таким торжеством, якого Чорногора від коли Чорногорою ще не видала а котре в неділю дня 28 с. м. має дійти до свого вершка, бо того дня має Чорногора бути проголошена королївством. Місто прибране сьвяточно, всі доми що до одного — а в Цетиню їх не богато — украшені цьвітами і хоругвами. Готелї і приватні доми переповнені гістьми а навіть новий пишний будинок виставлений для всїляких міністерских урядів, призначений тепер на масові кватири для гостий, котрих сподівають ся до 30.000. Розуміє ся, що при такім торжестві володителя не може обійти ся і без найважнїйшої декорациї, без войска, отже до Цетиня покликано армію в силї аж 3000 мужа, котрі мешкають в шатрах на площи, де відбувають ся вправи. Офіцири і вояки скинули із себе свою національну ношу а повбирали ся в мундури подібні до российских, справлені таки за российскі гроші. О приїздї королів болгарского і італїяньского ми вже доносили а так само звістно вже о ґратуляциї складаній поодинокими монархами через своїх представителїв в Цетиню. Додати тут ще потреба, що австрийский цісар Франц Йосиф дарував чорногорскій княгині Мілєні пару красних повозових коний із Клядрубских стаднин. Оногди відбув ся в честь італїяньского короля ґалевий обід, на котрім очевидно не обійшло ся без тоастів а король Віктор Емануель відносячи тоаст в честь князя, пив вже на благо „его королївскої високости“.

З Константинополя доносять, що в Солуни має зібрати ся молодотурецкий комітет і обговорить остаточне становище комітету супротив Грециї зі взгляду на кретийску справу.

Турецка праса займає ся вибором Веніцельоса а „Танін“ доказує, що лиш тоді могло би прийти до війни, колиб Кретийці вибрали Веніцельоса. Коли же збори народні затвердять вибір Веніцельоса, то після турецкого права приналежности він не сьміє вже вернути на Крету а коли би яко турецкий підданий став грецким президентом міністрів, то Туреччина би его нїколи не признала. В сїм случаю зносини з Грециею були би зірвані а отоманьского посла в Атинах відкликано би.

„Єні Ґазета“ доказує, що справа кретийска входить теперь найпова-

---

Халупникова Мая.

(З фіньского — Петарія Пейверінти).

(Дальше).

Коли найблизшої неділї сьвященик став голосити заповіди, парохіяни наставили цікаво уха, почувши імя Яакка. „Ану, з ким женить ся?“ шептали. „Овва, з халупниковою Маєю!“ і неодна мати покрутила носом, щоби показати своє легковажене.

На другий день рано прийшов богатир, з котрого донькою Яакко мав первісно женити ся, щоб з его батьком розмовити ся в чотири очи.

— Щож буде з нашою умовою? — спитав.

— Нічо не буде — відповів батько Яакка.

— Отже ви мене ошукали?

— Борони Боже.

— Якже ви гадаєте?

— Зовсім ясно. Я дав синови право вибору, бо то его власне діло, ну, і як він вибрав, знаєте. Мушу признати, що я зле робив, мішаючись до его справи, котра мене нічо не обходить. От і всьо.

— Се дивно, щоби женячка сина нічо не обходила рідного батька, дуже дивно. Обовязком родичів чейже дбати о щастє дітий.

— Сьвята правда, у всім иншім, лишень не в тій справі.

— Чому не в тій?

— Ну, бо як можна знати, чи се вийде на щастє або ні? Таже самі знаєте, що на милуваня нема силуваня, а часто такою силуваною женячкою спихаєть ся дітий в найбільше нещастє.

— Ви не можете знати, чи зробите дитину щасливою? А маєток від чого? Де маєток, там мусить бути й щастє.

— Та що ви говорите! Маєтком серця не купиш, а як межи чоловіком і жінкою нема серця, всьо ні до чого.

— Як бачу, ви добре наслухали ся старих баб.

— І старі баби можуть казати правду.

— Але я від свого не відступлю! — сказав недоспілий сват уже з гнївом.

— Як то?

— А так, що ви мусите присилувати сина, аби ту дївчину покинув і оженив ся з моєю донькою, як то ми умовили ся.

— Того не зроблю і не можу зробити, бо, як вже сказав, я лишив волю свому синови. А що раз стало ся, мусить так лишитись і шкода більше балакати — сказав батько Яакка рішучо.

— Тож то княгиню собі вибрав, страх — халупникову Маю, жебрачку... Тьфу!

— У нас она буде мати свій хліб. А тепер прошу вас, ідіть собі!

— Будьте здорові!

— Будьте здорові! — сказав батько Яакка і недоспілий сват пішов. На тім справа скінчила ся.

За кілька тижднів в Коскелї відбуло ся велике, гучне весілє. Старий парох звінчав гарні молодята і виголосив прекрасну промову. Сказав між иншим, що людске житє се безперервне пасмо щастя і горя, горя часто більше ніж щастя. Але чоловік повинен приймати з рук судьби всьо з вдячностию, навіть тяжкі удари, бо в недоли его серце випробуєть ся як золото в огни і щасливий той, що зберігає у своїх грудех скарб, якого ніяка ржа не зїсть.

Промова та зворушила новоженців до глубини і щось немов пророчого було в словах старенького праведника, що не одно досьвідчив у своїм житю.

Женячці сина з халупниковою Маєю батько в послїдній часі не був противний, а навіть, як ми бачили, перед сьвітом він обороняв горячо Яакка. Всеж таки его серце стало холодне для сина та невістки, хотяй того холоду він не проявляв ані словами ані дїлами. Жажда богатства вгризла ся глубоко в его серце і він був ще більше скритий ніж перед тим.

Зараз по весїлю Мая заняла ся ревно домовим господарством і всьо ішло їй так гладко, начеб від давна звикла до великого ґаздівства. Чуйне єї око добачувало найменший непорядок і аж приємно було глядіти, як она певно та звинно зі всїм порала ся.

Молода господя була веселої вдачі. Веселість не покидала єї навіть при неудачах; Мая тоді не сердила ся, лише спокійно приступила до дїла і під єї ємкими руками всьо

жнійшу фазу. „Ікдам“ називає Веніцельоса кретиньским Макіявеллім, котрий має в Атинах відограти ролю Буляжера.

Стало ся, чого можна було давно сподівати ся: Японія забрала Корею і прилучила її до Японії. Так отже стала ся Японія континентальною державою, безпосередною сусідкою Росиї і Хіни. Щож на то Росия? Приняла до відомости і сидить тихо. З Петербурга доносять в сїй справі до „Times“: Японьский амбасадор, барон Мотоно явив ся оногди в уряді заграничнім і поінформував Сазонова, що Японія заключила з Кореєю договір, постановляючий анексию Кореї. Росия певно не буде тому противити ся, хоч там сподівали ся, що Японія того не зробить, бо то було би без потреби. — Як тепер зачувати, корейский король перенесе ся до Токіо і задержить свою цивільну лїсту а корейско-цісарску родину будуть уважати на рівні з японьскою. Заключених давнійше з Кореєю договорів торговельних буде Японія строго придержувати ся.

Революцийний і националїстичний рух в Індиї не перестає непокоїти англійске правительство. Секретар державний для Індиї обговорюючи недавно тому сю справу в палаті послів, старав ся представити її яко маловажну і не так небезпечну як говорять. Єго бесїду скритикували остро навіть в кругах прихильних правительству, а тепер, як показує ся з послїдних телеграфічних вістий, положенє в Індиї зовсїм не поправило ся. Сими днями відбула ся в Дакка в Бенґалії в домі давнїйшого заточника Крішна Кумар Міттер ревізия, при котрій забрано богато письм а між иншими листи теперішних і давнїйших членів парляменту. Підчас коли ревізию по домах серед даних обставин загально уважають за відповідну, то оголошенє імен осіб, котрих листи знайдено, без поданя зміста тих листів викликало загальне обуренє, що відбило ся навіть протестом в льондоньских ґазетах, бо зміст листів не конче ще мусить бути революцийний. Тимчасом в Дакка розпочав ся новий політичний процес против 42 Бенґалів, котрих обжаловує ся о то, що они брали участь в заговорі, який мав на цїли звалити британьске панованє в Індиї і вести війну против короля і цісаря. Многі з обжалованих то люди старші, статочні і займають визначні становища; їх обжаловують між иншим і о то, що они підбурили молодших членів революцийної суспільности. Їх арештовано перед кількома тиждпями, причім полиция сконфіскувала папери, котрі виказали заговір обнимаючий богато провінций в Індиї а навіть Бірну.

Новинки.

Львів, дня 26-го серпня 1910.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував авскультанта судового, Ром. Бачиньского, концпістом полиції в єгаті дирекциї полиції у Львові. — П. Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував укінченого ґімназиста Ярослава Кувиньского практикантом почтовим.

— **Загадочна смерть в поли.** Василь Мазовит, 60-лїтний господар з Кадлубиск брідского повіта, виїхав оногди в поле, а лишивши коні з плугом, пішов не знати куди. Позаяк Мазовит не зовсїм був здоровий на умі, то родина побоюючись якогось нещастя, зачала шукати за ним. На другий день вечером знайдено єго удушеного власним ременем в бараболиню, значно віддаленім від Кадлубиск. Слїдство, котре сейчас заряджено, викаже, чи було то самоубийство чи може убийство.

— **Цигани розбишаки.** Розбишаків, що сими днями, як то ми вже доносили, напали були на коршму в Дядьківцях під Коломиєю і покалїчили дуже тяжко помічника пропінацийного. Мехля Дрезднера, удало ся вже жандармерії вислїдити і арештувати. Вчера именно прихопила жандармерия в Заболотові ватагу циганів зложену з десяти опришків, котрі хотїли в тамошній коршмі продати годинник. Всїх 10 скованих привезено під ескортою на 4 возах до Дядьковець, де їх розпізнав одинокий сьвідок Дрезднер, котрий все ще не може говорити і лиш знаками дав пізнати, що то тотї самі розбишаки, котрі напали були на коршму, лиш що їх було більше. Циганів, котрі походять з Румунії, відставлено до вязниці суду карного в Коломиї.

— **Межи небом а землею.** В Ґеттинґї стала ся сими днями така пригода: На ґалериї вежі церкви сьв. Івана прийшло в помешканю вартівника вежі до завзятої борби на житє і смерть. Замужна 28-лїтна донька одного властителя гостинниці в Ґеттинґї, віддана за купця у східній Фризляндиї, вийшла на вежу згаданої церкви, щоби звідтам подивити ся на місто. Жінка вартівника видячи, що она задовго все вистоює на ґалериї і не вертає, виглянула крізь вікно і побачила, що незнакома перелїзла вже через бариєру і майже висить вже між небом а землею. Ще мала хвилинка а незнакома впала би була з вежі на землю. По довшій борбі вартівника і єго жінки з незнакомою удало ся її уратувати від неминучої смерти і затягнути до помешканя вартівника. Але тут розпочала ся борба на ново і вартівник не видів вже иншої ради, лиш побив незнакому так, що она вже не мала охоти борикати ся дальше. Тимчасом прийшла й полиция на поміч. Коли незнакома трохи успокоїла ся, розповіла, що она жиє собі серед дуже щасливих відносин, єсть матїрю 4 дїтий і недавно тому перебула на жіночій клїніці в Ґеттинґї тяжку операцию. В наслїдок того стратила она богато крови та ще й тепер має дуже мало крови і часто западає на ослабленє нервів та дістає сильного завороту голови. Коли стояла на вежі, здавало ся їй як колиб її щось тягнуло до землї і мов би она могла просто через бариєру перелїзти на землю та не потребувала аж сходами сходити на долину.

— **Курс анальфабетів при війску.** В 24 пп. у Відни, що рекрутує ся з Коломийщини і Буковини, відбув ся дня 23 с. м. попис участників курсу анальфабетів в присутности військової старшини. Вояки, всї Русини, що були до недавна анальфабетами, списали ся гарно своїми поступами; по руски вивчилось читати й писати шістьдесять кількох, а по нїмецки 46. По виголошених промовах полкова команда висказала своє вдоволенє а при тім признанє та подяку полевому куратови о. Антонови Калятї яко ініциятори курсу (з черги другого, бо перший уладжено при полку уланів в Штокерав під Віднем, що рекрутує ся з Галичини)

вертало на щасливу дорогу. Для всїх була однаково лагідна та вічлива, не роблячи ріжниці між бідним а богатим. Тямила добре, як сама була бідна, і тому для потребуючих була добряча та милосерна. Яакка любила цїлою душею і нїколи не переставала бути єму вдячною. Та й Яакко пізнав властиво аж тепер, що за скарб дістав в її особі. Щастє єго було таке велике, що він з нїким на сьвітї не проміняв би своєї долї.

Здавало ся, немов явне благословенє з її приходом спливло на загороду, бо кожде дїло, яке лише підприняли, удавало ся щасливо. Достаток, якого доси не хибувало, зростав як на дріжджах. Немов ангел хоронитель прибув в особі халупникової Маї.

Стара хозяйка полюбила невістку від самого початку! так що обі творили ві всїм одно серце та одну душу. При кождій трудній нагоді Мая питала її о раду, а теща відносила ся до неї як до рідної дитини. Звичайно між тещою а невісткою панують такі невзгодини, що не рідко захитують матеріяльну основу цїлого господарства, яке часто розпадає ся на кусники. Про щось подібне тут не було бесїди.

Коли між тещою а невісткою витворюють ся напружені відносини, то походить се звичайно звідси, що теща дивить ся на невістку недовірчиво; она довгі лїта працювала для дому, заходила ся коло всього і тому лїпше розуміє ся на господарці, нїж молода невістка. Теща уважає невістку не лише недосьвідною, але нерідко також лїнивою, недбалою, оспалою та марнотратною, одним словом ледащом, що прийшло на чуже подвірє лише знищити то, що она з великим трудом приспорила, часто не приносячи сама на подвірє нїчого. Зате невістка легковажить собі нераз тещу, тому що она стара і тяжко їй припоровити ся до вимог нового часу. Наслїдком того приходить до суперечок, що ведуть до холоду, озлобленя і слїз по обох сторонах. А що обі видять на другій лише хиби та слабі сторони і жадна не хоче бачити своєї хиби, спір кінчить ся звичайно тим, що обі з плачом ідуть до своїх чоловіків на скаргу. Теща кричить перед своїм чоловіком на невістку, що то ледащо, з котрою годї видержати, і що буде найлїпше, як син і жінка заберуть ся з подвіря... Невістка знов біжить з плачом до свого чоловіка і нарікає, що за скарана година з тою тещою, особою з ґрунту лихою, з котрою нїхто не дійде до ладу, та що буде найлїпше, як они заберуть ся від тещі і то зараз, коли він не хоче, щоби она нещасна вмерла, бо з такою людиною годї разом вижити...

І в кілько то домах, зрештою щасливих, незгода між тещою а невісткою знищила щастє та спокій!

Чогось подібного, як сказано, в Коскелї не було. За те коли стара хозяйка любила та подивляла Маю, хозяїн не змінив свого холоду супротив невістки. Вправдї в душі він часом жалував того і рад був змінити ся для сердешної невістки щебетухи, але гордість побідила скоро ніжне почуванє і він дальше носив ся холодно до неї.

Аж нараз тяжка недуга звалила єго на ліжко. Днями і ночами сидїла Мая коло него, ніжно доглядаючи: бо стара селянка так знемощіла, що вже не надавала ся до того, а службі доглядане хорого Мая не хотїла повірити.

Отже сама сидїла безнастанно. Поправляла постїль, обтирала з чола хорого піт, який виступав єму від горячки, подавала єму до губ відсьвіжуючий напій або приписане лїкарем лїкарство... І всьо то робила радо, не нарікаючи, що мусить тільки мучити ся та неспати.

Недуга не уступала. Вже в перших днях недуги старий хозяїн хотів просити Маю, щоби простила єму за минувшину, бо пізнавав чимраз лїпше її благородне серце та безмежне пожертвованє. Мая не показувала нїчим, що памятає на єго непривітність, і доглядала єго від самого початку щиро та з цїлим пожертвованем. Але він соромив ся упокоритись так перед невісткою і тому навіть в часі слабости був для неї дальше холодним, як спершу, що Маю дуже боліло, хотяй з тим перед нїким не зраджувала ся.

Кобй она могла заглянути в серце недужого, то побачила би, що там нема вже анї слїду з холоду або якоїсь безсердечности, але як бідна Мая могла про се знати?

Недуга погіршувала ся і хорий та єго окруженє стали побоювати ся, що приходить конець. Мая цїлі місяці не спала і по нїй було видко, що й її здоровлє та сили значно підкопані.

Раз она заснула на кріслї, бо природа домагала ся конче свого права.

Хорий з милосердєм дивив ся на молоду доглядачку, котру з надмірної утоми зморив сон. Страх, як бідненька змарнїла, начеб сама хорувала тяжко... І серце єго стиснулось болїсно, бо знав, що то всьо через него. Рад був віддячити ся сердешній, що жертвувала для него своє здоровлє, красу, і єго брала ся гірка досада, що в него таке тверде серце.

(Дальше буде).

та однорічникам пп. Коваликови, Рибачевскому, Волинцеви і Куклї за труди в сій просьвітній акциї.

— **Також шпіґуни.** Сими днями подали були львівскі газети таку звістку про розбишацтво на Буковині: В Сторонци-Путилів придержано задля підозріного поведеня і суперечностий в зізнанях Владема Чербаковского, церковного слугу зі Львова і Володимира Бабяка, секретаря одної львівскої ґімназиї. Сторонецка жандармерия звернула ся телеграфічно до львівскої поліциї, а та заявила, що сих осіб не знае, через те й обох підозріних арештовано та відставлено до черновецкого суду. — Тимчасом тими „шпіґунами“ були не хто инший лиш наш писатель і урядник львівского Церковного Музея, п. Волод. Щербаківский, та п. Вол. Бабяк секретар ґімназияльного комітету в Рогатині, а „підозріне поведене“ їх полягало на фотоґрафованю дому Федьковича і церков для музеальних зборів! Суперечности в зізнанях вийшли лиш в уяві жандармів, котрі не розуміли добре нашої мови та не розбирали гаразд музеальної леґітимациї п. Щ. Увязнених випущено на волю ще в пятницю після того, як тотожність їх ствердили визначні черновецкі Русини. Небезпечні фотоґрафічні знимки помандрували до ґенерального штабу, та мабуть борзо будуть повернені властителям, бо досї ні церкви ні дім пок. буковиньского кобзаря Федьковича не являють ся австрийскими кріпостями.

— **Динамітове самоубийство.** З Цельовца в Каринтиї доносять: Фельдвебель Альойзий Генцер позбавив ся вчера житя в оріґінальний спосіб: взяв в зуби динамітовий патрон, а відтак підпалив. Настав страшний вибух: голову і кадовб Генцера розірвало на дрібні кусні.

— **Огні.** Онугди в ночи вибух огонь в реальности Шайна, при ул. Берка ч. 26. у Львові. Огонь в першій хвили був дуже грізний, бо в тій реальности знаходить ся богато комірок зі всїляким ломотєм та стайні. Зачало горіти мабуть в стайни, але коні ще в пору виведено а сторожа пожарна борзо огонь пригасила. Що було причиною огню і якої шкоди він наробив, не знати. — Дня 12. с. м. о год. 9 вечером вибух огонь в Р у д ї с ї л е ц к і й, пов. Камінка струмилова, в будинках Василя Дацишина і в однїй хвили знищив 4 господарства. В огни згинула пара коний Дацишина. Шкода значна а лише в части була обезпечена в тов. „Днїстер“ на загальну суму 2700 кор. Підчас ратунку найбільше відзначила ся місцева сторожа пожарна „Січ“, що недавно завязала ся, і завдяки єї умілому та енерґічному ратункови огонь не розширив ся на дальші сусїдні будинки, які в тій части села густо побіч себе побудовані.

Великий огонь навістив дня 22 с. м. село Д а х н і в, чесанівского повіта. При страшеннім вітрі згоріло до години 58 селяньских загород разом зі запасами збіжа та паші. Нарід був в поли при роботї, тому згоріло всьо, господарскі знаряди, богато безрог і дробу. Будинки були переважно асекуровані, але селяни тут асекурують ся дуже низько, тому шкода велика. Треба додати, що минулого року вибив в Дахнові град всьо, що було в поли, тому доля погорільців незавидна, бо ледви перепхали рік в голодї, задовживши ся по уха, а вже знов лишили ся без кусника хліба і без даху над головою. Пожар спричинили діти, бавлячи ся сірничками. Розпука погорільців не дасть ся описати. Перші при огни стануди рускі Соколи з сусїдних сіл, а то з Нового села, Залужа та Жукова, віддалені яких 7—10 кільометрів. Працювали невтомимо з нараженем власного житя під проводом п. Івана Іґната, інструктора пожарництва львівского „Сокола“, котрий в тім повітї переводить пожарні курси та люстрациї. Згадати належить, що при огни явило ся і наше руске учительство, яке в тім повітї займає ся щиро орґанізациєю сокільских сторожий пожарних. Ратунок тревав від вечера до 7 год. рано. Колиб не енерґічна поміч наших Соколів, могло було піти і ціле село з димом при так великім вихрі. Управитель тамошного двора зложив подяку нашим Соколам за їх великий труд.

В Пасіках грибовицких коло Львова згоріло ві второк в полудне 6 господарских загород, з котрих лише одна була обезпечена. Пожар викликав 11-лїтний хлопець. — В Білківцях, зборівского повіта, згоріло до тла дня 23 с. м. 6 господарских загород з хатами і будинками зі збіжем разом з приходством. При сильнім вітрі й з браку приладів до гашеня ратунок був виключений. Удало ся ледво недопустити огню до будинку мешкального сьвященика, лише тому, що мурований і критий бляхою; всї прочі будинки ерекціональні і збіже пішло з димом. Збіжа всї неасекуровані. І так по лютій повени в дни 5 серпня, коли град і вода знищила в поли все, тепер знївечив огонь недобитки, котрі годї було асекуровати. Шкода виносить загалом 4000 корон.

— **Молоді мантії.** В доповненю вістки про обманьства братів Петруских, котрі тепер сидять в арештї, нотуємо ще слїдуючий факт: Вчера викрила поліция річи арештованих в понеділок Евстахія і Романа Петруских, котрі, як звістно, вимантили від диспонента фірми Дітмара, п. Бялковского, 800 кор. В кели арештів поліцийних сидів разом з Петрускими також і швець Ян Потоцкий, лїт 23. Молоді мантії довідавши ся, що Потоцкий за кілька годин вийде з вязниці, попросили єго, щоби пішов до саского готелю і забрав звідтам зпід ч. 24 дві валїзки з річами та запіс до помешканя їх матери при ул. Боґуславского. Потоцкий вийшовши з арешту, зголосив ся до дверника готелю, заявив єму, що єсть знакомим обох Петруских і що мусить їх річи відвезти до Перемишля. Позаяк комната під тим числом була заплачена до 6 год. рано, то Потоцкий переночував в ній до втірка а відтак забрав річи і поїхав — до свого помешканя при ул. Полтви ч. 11. О тім довідав ся аґент поліцийний Ґнап і арештував вчера Потоцкого. В єго помешканю знайдено дві розбиті валїзки а в них ґардеробу Петруских і дві коробки з друкарні Лянґа, де замавляли печатки з фірмою Шустера. Потоцкий повандрував знов до арешту.

— **Вписи** до приватних семинарийних курсів в Коломиї, удержуваних філїєю Руского Товариства Педаґоґічного (приготовавчий, I, II і III рік) відбудуть ся в днях 2 і 3 вересня від 3—6 пополудни, в льокали семинарийних курсів, ул. Міцкевича. Вступні іспити на I, II і III рік відбудуть ся дня 5 вересня о год. 7·30 рано. До вписму потреба сьвідоцтва з послїдного півкурсу і метрики хрещеня. Оплата виносить на пригот. рік 8 К, на I 10 К, на II і III 12 К. Вступне 3 К і 2 К вкладки до товариства педаґоґічного.

Телеґрами.

Відень 26 серпня. Санїтарний департамент міністерства справ внутрішних доносить: Бактеріольоґічні розсліди д о к а з а л и а з и й с к у х о л е р у в двох случаях а іменно у померлої перед кількома днями панї Гельд і у хорої ще служниці Гофманівної. Заряджено строгі средства осторожности.

Цетинє 26 серпня. Король Віктор Емануїл надав князеви Петрови брилянти до ордера Анунціяти.

Одеса 26 серпня. В послїдних чотирох днях було тут 12 случаїв підозріного о холєру занедужаня.

Париж 26 серпня. Аґ. Гаваса доносить з Лїсбони: Зі взглядів на чутку, що консерватисти лагодять ворохобню, сконсиґновано войско. Цензуру виконують строго.

Будапешт 26 серпня. „Вістник законодерж.“ оголосив санкцию договора торговельного з Румунією.

Міссоуля (Монтана) 26 серпня. Арештовано тут трох мужчин підозріних о підпаленє лісів. Мають слїдувати ще дальші арештованя. Число жертв пожежі в удільних державах: Вашинґтон, Айдаго і Монтана виносить около 300 осіб.

Королевець 26 серпня. Підчас вчерашного обіда виголосив цїсар Вільгельм тоаст, в котрім згадав про історичне значінє міста а відтак сказав: „Тут дїд мій силою власного права вложив пруску корону, зазначуючи, що дана єму була лиш з ласки Божої а не парляментом або народними зборами чи якоюсь иншою ухвалою і що уважає ся за вибране оруде неба і яко такий буде управляти. Уважаючи ся за орудє Бога, піду своєю дорогою без взгляду на загальне мнїнє і погляди дня, але треба менї до того, щоби мене нарід підпер“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·55 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·55, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Крехов**ецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).